

CRÍTICA

Marcel·lí Borrell

Més que roja, negra

LA TRAMA: El popular conte de Perrault amb la Caputxeta, el Llop, l'Àvia i el Llenyataire. Però les identitats dels personatges amaguen interessos un pèl insòlits, o allò de que cada un d'ells té raons de pes per a fer el que fan. Si més no.

La pel·lícula: Els contes populars fa temps que han patit (gaudit) el revisionisme històric. Vaja, que els nens i les nenes d'avui no són els del temps de Maria Castanya. No es llepen el dit. Ronald Dahl i James Finn Garner fa alguna dècada els han passat pel filtre de la modernitat políticament (in)correcta. Això pel que fa a la literatura pseudoinfantil-adolescent. Quant el cinema, des de l'Orson Welles de *Ciudadà Kane* al Kurosawa de *Rashomon*, sense oblidar el Tarantino de *Reservoir Dogs*, el discurs narratiu ha jugat a reconstruir uns fets a través de les diferents versions dels testimonis protagonistes. O el relativisme subjectiu d'una Veritat (en majúscules, sisplau) escàpola. Deia Bruno Bettelheim, psicoanalista orgànic, que per produir el seu efecte benèfic, és indispensable que el conte (de fades) tingui un desenllaç feliç. El *Happy End* daurat. El film parit pels germans Edwards,

Hoodwinked (de títol súperllarg aquí) s'acull a la moda cínico-sarcàstica *Shreck*, que pica l'ullet als adults amb nostàlgia d'infantesa. Segons la tècnica del 3D per ordinador, *La increíble...* proporciona als personatges de Perrault d'una presència de nins elefantisíacs propera al malson grotesc. I parlant de malson, el conte és afecte als tòpics dels films noirs com *El sueño eterno* i altres títols del cinema negre clàssic: el comissari inquisitiu, els sospitosos tèrbols, *femmes fatales*, el *macguffin hitchcocknià* que obliga a córrer els herois-heroïnes del *thriller*. Els germans Edwards (fills del Blake ídem?) són deixebles aplicats. Els ha sortit un neoconte divertit, irònic, estimulants i amb final feliç. Amb les veus castellaneres de Leonor Watling, Carlos Latre, Amparo Baró, Anabel Alonso.

La frase: "Aquest llop és un policia? Pitjor, és un periodista", confirma el comissari en cap, Mr. Kroack. L'afirmació desvetlla l'ínfim grau d'acceptació social que s'han guanyat a pols policies i periodistes. Lluny de la roba. Els uns per llops caçadors, els altres per depredadors disfressats, cíncics? Una qüestió digna d'estudi en el codi deontològic de qui viu tot fabricant notícies.

La recomanació: Per a famílies cinèfiles que fan fòrum tot sopant, infants superdotats i peterpans amb sentit de l'humor.

La increíble pero cierta historia de Caperucita Roja

Director: Cory Edwards.

Música: John Painter.

Animació. EUA, 2006. 86

minuts. Lauren, Funatic.